

Hallo, ik hoop dat het goed met je gaat.

Ik zit hier nog steeds in een wervelstorm van informatie en nieuwe indrukken, maar ik heb gelukkig net mijn eerste vrije dagen gehad. Deze waren goed getimed, want het is allemaal nog steeds super interessant, maar jedoch ook zeer vermoeiend. Daar komt bij dat ik de laatste weken zonder oordoppen probeer te slapen, aangezien we de helft van de tijd bij en met de gemeenschappen leven en we dan elk moment alert en paraat moeten kunnen zijn.

Het klimaat hier is warm en het leven speelt zich in Turbo, ons huis daargelaten, buitenshuis af. We wonen in een straat met een drukte van jewelste, er passeren veel mensen op diverse vervoersmiddelen: veel motors met af en toe twee of zelfs drie rijders, een grote variatie aan fietsen, grote mensen op hele kleine fietsen, kinderen om hen heen gestrengeld, mensen achterstevoren fietsend, houten bouwswagens voortgetrokken door paarden, mensen op paarden zonder wagens en soms ook paarden zonder mensen. Verscheidene burens hebben regelmatig hun muziek hard aanstaan met de boxen naar buiten gericht, nog een gelukje dat het muziek naar m'n smaak is en, met als leuke bijkomstigheid, dat mensen soms op verschillende plekken buiten aan het dansen zijn, of dat kinderen voorbij komen swingen.

Het strand is dichtbij, laats voor het eerst heen geweest en was super. Mijn huid doet in koude klimaten altijd een beetje moeilijk, maar voelt zich goed alhier en ik vat het destemeer op, als dat ik op de juiste plek en ook op het juiste moment hier ben. Bijvoorbeeld nadat Heleen, voormalig PBI vrijwilligster in Urabá, vertelde dat in de tijd dat zij hier werkte het nog een regel was om eerst vier of zelfs zes maanden kantoorwerk te doen voordat mensen naar de gemeenschappen vertrokken, dit was drie jaar geleden en toen werkten mensen nog volgens een jaarcontract. Gelukkig gaat dit nu heel wat rapper.

Ik heb inmiddels twee van de drie 'vredes- en verzetsprocessen' die PBI begeleidt, leren kennen. De Vredesgemeenschap San Jose de Apartado en twee verschillende gemeenschappen die deel uitmaken van dezelfde humanitaire zone in Cacarica. San Jose de Apartadó is de plek waar ik me voorlopig op zal gaan richten en waar ik veel heen zal gaan. Wilson, die afgelopen december in Amsterdam op de informatie-bijeenkomst sprak, woont hier.

Ik heb de afgelopen week doorgebracht in de gemeenschappen in Cacarica, Nueva Vida (nieuw leven) en Nuevo Espacio (nieuwe plek), waar de afgelopen dagen veel mensen van verschillende Colombiaanse organisaties en van organisaties uit diverse andere landen op bezoek waren, evenals bij de andere regio's en processen, (uitleg een paar regels verder).

Er was onder andere een Mapuche meneer die ik in Temuco heb leren kennen en die nu, in plaats van Juana Calfunao, aanwezig was, aangezien zij momenteel nog vast zit. Juana Calfunao heeft voorgaande keren deelgenomen aan de herdenkingsactiviteiten in Cacarica. Haar naam werd regelmatig genoemd en er werd gesproken om uit naam van alle organisaties een protestbrief op te stellen en naar de Chileense regering te sturen omtrent de arrestatie van vrijwel de hele Juan paillalef gemeenschap.

Verder was er een afgevaardigde van de madres de la plaza de mayo (erg sympathiek), een meneer van een organisatie van politieke gevangenen uit Chili, iemand van het MST (organisatie van mensen zonder grond) uit Brazilië, veel voormalige PBI vrijwilligers en nog vele anderen. En wel om de volgende redenen:

Ik heb voor de uitleg van wat hier momenteel speelt een klein gedeelte van een tekst gebruikt die Katja en Moritz uit het team geschreven hebben:

Deze maand is het tien jaar geleden dat in de Darien-regio, in het oerwoudrijke noordwesten van Colombia aan de grens met Panama, het Colombiaanse leger de beruchte Operación Genesis startte. Aangekondigd als een offensief tegen de guerrilla's van de FARC, mondde het uit in een terreurcampagne waarvan vooral de burgerbevolking het slachtoffer werd.

Militairen en paramilitairen – hun samenwerking is officieel ontkend maar ooggetuigen en internationale instanties hebben vele bewijzen op tafel gelegd – hadden in februari 1997 niet meer dan drie dagen nodig om onherstelbare schade aan te richten.

Van 15 tot 24 februari organiseerden de teruggekeerde vluchtelingen een pelgrimstocht ter herdenking van de gebeurtenis. De tocht voerde langs de aanvalszones en vluchtroutes van destijds. Na afsluiting vond in het gebied een sessie van het Tribunal Permanente de los Pueblos (Permanent Volkstribunaal) plaats. Aangeklaagd werden het nationale en internationale bedrijfsleven dat de grootschalige commerciële exploitatie van de natuurlijke rijkdommen in de Darien-regio en elders in Colombia is begonnen.

Urapalma, producent van oliepalm, en Multifruits, bananenproducent die levert aan de multinational Delmonte, zijn twee firma's die ter verantwoording werden geroepen.

De geschiedenis van het TPP gaat terug tot 1966, toen de internationale civil society het 'Russell-tribunaal' oprichtte. Vernoemd naar de Engelse filosoof Bertrand Russell, werd dat tribunaal bijeengeroepen om de Verenigde Staten aan te klagen voor de misdaden begaan tijdens de Vietnamoorlog. Na een sessie over de militaire dictaturen in Latijns-Amerika (1974-1976), werd drie jaar later het TPP officieel geregistreerd. De vonnissen van deze 'ethische rechtbank' zijn juridisch niet bindend, maar dankzij deelname van vele klinkende namen uit de internationale wetenschap, politiek, godsdienst, kunst en cultuur en experts in mensenrechten en internationaal humanitair recht, zijn zij voor minderheidsgroepen en onderdrukte volkeren een belangrijk instrument om hun rechten op te eisen.

De complete tekst is te vinden op: <http://www.noticias.nl/colombia>

Om de 'input' van alle Nederlanders die in het Colombia project werken in deze brief compleet te maken, voeg ik een uitleg en mop toe die op de weblog staat van Natasja, die in Bogota werkt. Met als toevoeging dat 'Paraatje' voor paramilitair staat:

" Ik zie hier in Colombia dat (zwarte) humor vaak een overlevingsmechanisme is, het kan zo erg niet zijn of mensen maken er grappen over. Een voorbeeld is de onderstaande mop die hier met smaak wordt verteld. Het verwijst natuurlijk niet naar iemand in het bijzonder".

Een ingenieur, een accountant, een chemist, een informaticus en een Colombiaanse politicus schepten op over de intelligentie van hun honden.

De ingenieur gaf zijn hond het bevel: "Meetlint, laat zien wat je kan!" De hond bouwde met enkele bakstenen en planken in zijn eentje een hut. Iedereen gaf toe dat het ongelofelijk was.

De accountant zei dat zijn hond het beter kon: "Cash Flow laat zien wat je kunt!" De hond ging naar de keuken, kwam terug met 12 koekjes en verdeelde die in 4 stapels van elk 3 koekjes. Allen gaven toe dat het geniaal was.

De chemist zei dat zijn hond het zelfs nog beter kon: "Zuurstof, laat zien wat je kan!" De hond wandelde naar de koelkast en pakte een liter melk, pelde een banaan en maakte met de blender een milkshake. Iedereen gaf toe dat het indrukwekkend was.

De informaticus wist dat hij het zou kunnen winnen van allemaal: "Megabyte do it!". Megabyte liep door de kamer, deed de computer aan, controleerde of er geen virus was, verbeterde het operationele systeem, verstuurde een email en installeerde een geweldig spelletje. Allen wisten dat dit erg moeilijk te overtreffen zou zijn. Ze wierpen een steelse blik op de Colombiaanse politicus en zeiden: " En uw hond, wat kan die?".

De politicus riep zijn hond en zei: " Paraatje, laat zien wat je kunt!"

Paraatje sprong op, at alle koekjes op, dronk de milkshake op, wiste alle archieven in de computer, vermoordde de andere vier honden, begroef ze in een massagraf en nam de koopakte van de hut in beslag.

Daarna voerde de politicus aan dat hij deze hond nooit had ontmoet, nooit had gezien en dat de foto waarop ze samen te zien waren, was vervalst.

Verder hier in Urabá, zijn het de kleeeine dingen die het doen, die het doen...

- Sympathieke mensen die we begeleiden, met mooie levenshoudingen en een mooie manier van anderen benaderen hebben.
- Goede humor en inventieve spelletjes, vooral super buurtkinderen Eliana en Hagler in Nuevo espacio.
- Dansen met- en de manier waarop de kinderen in Nuevo Espacio dansen, origineel en....prachtig.
- Rechtopstaan naast Juancho, de bestuurder van de panga (soort grote speedboot) naar de gemeenschappen toe, hoop diverse vogels onderweg bekijken en apen in de bomen.
- In Nuevo Espacio een waterput met een grote kikker erin; in enorme hitte water uit put over je heen gieten, waarna plotseling een kruising tussen een paard en een ezel rakelings voorbij scheert.
- Zelfgemaakte chocolade van gemalen cacaovruchten gemixt met panela (zoetsel). Ik geniet nog na.
- In de gemeenschap waar kokosbomen staan, elke dag een kokos aangeboden krijgen met verse kokosmelk (zie foto) en waar ze brood maken met kokos en zoetsel erin, deze warm opeten.
- De buurvrouw die het brood bakt, is eveneens zangeres van een heel mooi lied waar Juana altijd op danst ´oye mi Chocó´, die langskomt en een nieuw lied laat horen.
- Nieuwe, onbekende heerlijke vruchten.
- Haren laten vlechten, aanwijzingen geven van ´of rechte banen naar achteren of een scheiding in het midden en aan beide kanten banen omlaag´ om daarna verrast te worden met een ingewikkeld Machipuchi-patroon, zoals Roberto van de training het noemt (zie foto).
- Ik heb beetje bij beetje het gevoel meer vat op de informatie te krijgen en op hoe dingen reilen en zeilen.

Groetjes van Roos